

Publicerad 2008-12-15 11:37 av devilsangel

När jag inte längre orkar

jag
men ändå inte
aldrig tillräcklig
för någon

(allra minst mig själv)

i mitt skal
där jag försöker
gömma
förenkla
dämpa ner den brutala smärtan

det osynliga uppoffrandet
som aldrig når fram

där ruttnar jag
i en plågsam död
livlinorna slits ut
och ord blir till handling

när jag inte längre orkar

då kommer ni inte se något
inte höra mina skrik mer

och att ingen orkar mig
är ingen nyhet

(men ni kan gå)

märkligt ändå
att kärlek skapar större lidande
än att inte känna alls
för då vet man inget
knappt ens vad längtan är

till det står i dörren
det man omedvetet väntat på
så sprids ljuvliga vindar
genom mörkets grymma salar

ljuset hälsar på
som en gäst med hånfull mask
lurar lyckan att tro den finns

till allt går förlorat
med stormens hastighet

allt vackert är onåbart
skuggor i sin påminnelse
att jag inte kan eller får
vinna det jag önskar mest

för jag är inte som andra

jag dödar allt som älskar mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren devilsangel med Poeter.se id #14249 innehar upphovsrätten